

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery, soudce Mgr. Jana Kratochvíla a soudkyně JUDr. Lenky Matyášové ve věci navrhovatele: **M. R.**, zastoupen Mgr. Bc. Tomášem Mravcem, advokátem se sídlem Hřebíčkova 1320, Zlín, proti odpůrci: 1) **město Hranice**, se sídlem Pernštejnské náměstí 1, Hranice, zastoupené Mgr. Šárkou Vaňkovou, advokátkou se sídlem nám. T. G. Masaryka 11, Přerov, 2) **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **za účasti**: D. R., v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 13. 9. 2023, č. j. 73 A 4/2023-66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Odpůrcům **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Hranice vydal podle § 96a zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), společný územní souhlas a souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru datovaný dnem 13. 1. 2023, kterým byla umístěna a povolena stavba rodinného domu na pozemcích parc. č. Xa a Xb v k. ú. Drahotuše, obec Hranice. Navrhovatel je společně s osobou zúčastněnou na řízení spoluvlastníkem pozemků parc. č. Xc, Xd, Xe a st. Xf, jehož součástí je rodinný dům, přičemž tyto nemovitosti se nacházejí na stejné ulici (Stará štreka) jako umístěný a povolený stavební záměr.

[2] Navrhovatel následně podal proti společnému souhlasu žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci. Namítal, že nebyl považován za osobu přímo dotčenou umístěním ani prováděním daného stavebního záměru ve smyslu § 96a odst. 2 ve spojení s § 96 odst. 3 písm. d) a § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, ač jí být měl, a měl tak od něj být vyžádán souhlas s navrhovaným záměrem. Argumentoval především tím, že stavební záměr se nachází přibližně 200 metrů od jeho pozemků a negativně zasahuje do jeho práv, protože v dané lokalitě žije a má k ní přímý vztah.

[3] Týmž podáním se navrhovatel zároveň domáhal tzv. incidenčními návrhy zrušení opatření obecné povahy, která byla při vydání uvedeného souhlasu užita. Konkrétně požadoval, aby krajský soud zrušil:

(a) územní plán města Hranice přijatý jako opatření obecné povahy, č. j. OSUZPD/5666/16, usnesením Zastupitelstva města Hranice ze dne 28. 4. 2016 v části vymezující plochu přestavby P115 (eventuálně jen co do pozemku parc. č. Xa v k. ú. Drahotuše);

(b) rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 28. 11. 2016, č. j. KUOK 112879/2016, a to v části výroku, kterým byla v ÚP města Hranice jednak zrušena povinnost vydat pro rozhodování o změnách v území u plochy přestavby P115 pro bydlení - v rodinných domech – městské a příměstské (BI) regulační plán a dále bylo zrušeno zadání regulačního plánu RP4 – Drahotuše – Stará štreka;

(c) změnu č. 2 ÚP Hranice přijatou jako opatření obecné povahy č. j. ORM/11489/19 usnesením Zastupitelstva města Hranice ze dne 20. 12. 2018 v části, v níž byla tatáž povinnost (vydat regulační plán pro plochu přestavby P115) opět zrušena s účinností od 2. 4. 2019.

Krajský soud tyto návrhy vyloučil k samostatnému projednání a rozhodnutí.

[4] Krajský soud žalobu proti společnému souhlasu žalovaného rozsudkem ze dne 13. 9. 2023, č. j. 65 A 31/2023-95, zamítl. Uvedl, že navrhovatel nemůže být na vlastnickém právu ke svým pozemkům přímo dotčen ve vztahu k posuzované stavbě ani tvrzeným nedostatečným technickým stavem pozemní komunikace na ulici Stará štreka či nedostatečným veřejným prostranstvím. Proti tomuto rozsudku navrhovatel podal kasační stížnost, která byla vedena u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 As 261/2023. Tuto stížnost Nejvyšší správní soud svým souběžně vydaným rozsudkem dnešního dne zamítl.

[5] Krajský soud následně odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního návrh navrhovatele na zrušení zmiňovaných opatření obecné povahy usnesením ze dne 13. 9. 2023, č. j. 73 A 4/2023-66. V něm odkázal na svůj rozsudek č. j. 65 A 31/2023-95, přičemž konstatoval, že jde-li o stavební záměr, který se vůbec netýká práv navrhovatele a tedy jej nemohl ani zkrátit na jeho veřejných subjektivních právech, nemohl by ani případný závěr o nezákonnosti kteréhokoli z napadených opatření obecné povahy jakkoli právní postavení navrhovatele ovlivnit. Nebyla tudíž splněna podmínka řízení spočívající v akcesoritě podaného návrhu. Proti tomuto usnesení krajského soudu podal navrhovatel nyní projednávanou kasační stížnost.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti a dalších podání

[6] Navrhovatel (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu č. j. 65 A 31/2023-95 i usnesení č. j. 73 A 4/2023-66 zcela identickou kasační stížností. V ní se dle svých slov snaží tvrdit a prokázat, stejně jako v řízení u krajského soudu, že je daným stavebním záměrem přímo dotčeno jeho vlastnické právo. Konkrétně ve vztahu k usnesení stěžovatel uvedl pouze, že je osobou přímo dotčenou záměrem a že opatření obecné povahy, která byla podkladem pro vydání společného souhlasu, jej krátí na jeho právech. Proto měl být jeho návrh krajským soudem meritorně projednán.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s usnesením krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

[8] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud úvodem zdůrazňuje, že posuzovaná kasační stížnost směřuje proti usnesení krajského soudu, jímž byl návrh odmítnut. V takovém případě lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (§ 103 odst. 1 písm. e) soudního řádu správního). Vzhledem k tomu, že krajský soud návrh odmítl, takže jej meritorně neposuzoval, ani Nejvyššímu správnímu soudu v takové situaci nepřísluší jakkoliv se vyslovovat k meritu věci, tedy v tomto případě k zákonnosti napadených opatření obecné povahy. Úkolem Nejvyššího správního soudu je toliko přezkoumat, zda krajský soud postupoval v souladu se zákonem, když návrh podle § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního odmítl.

[10] Nejvyšší správní soud úvodem konstatuje, že krajský soud ve svém usnesení vyšel z přílehlavé právní úpravy a judikatury Nejvyššího správního soudu.

[11] Podle § 101a odst. 1 soudního řádu správního *návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatřením obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem.*

[12] Věta druhá právě citovaného ustanovení upravuje tzv. incidenční přezkum opatření obecné povahy. Tento návrh lze podat společně se žalobou, pokud rozhodnutí má k opatření obecné povahy dostatečně úzkou vazbu, tedy například pokud bylo podkladem pro rozhodnutí. Tento návrh má navíc akcesorickou povahu. Výsledek řízení o žalobě musí být závislý na posouzení zákonnosti opatření obecné povahy. Splnění této podmínky akcesority návrhu je zvláštní podmínkou řízení o incidenčním návrhu na zrušení opatření obecné povahy (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2022, č. j. 4 Ao 7/2021-179, bod 16).

[13] Pokud krajský soud dospěl v řízení o žalobě stěžovatele proti společnému souhlasu k závěru, že stěžovatel nemůže být záměrem dotčen na svých právech, tak správně akcesorický návrh odmítl. Pro takové rozhodnutí o žalobě totiž otázka zákonnosti opatření obecné povahy, které byly podkladem společného souhlasu, neměla žádný vliv.

[14] Lze dodat, že v řízení pod sp. zn. 5 As 261/2023 Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku o zamítnutí této jeho žaloby. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že stěžovatel nebyl posuzovanou stavbou vůbec dotčen na svých vlastnických či jiných věcných právech.

[15] Nicméně, rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu stěžovatele by bylo správné i za situace, že by soud dospěl k závěru, že stěžovatel je záměrem dotčen na svých právech.

[16] Nezbytnou podmínkou vydání společného souhlasu podle § 96a stavebního zákona je souhlas osob, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být umístěním nebo provedením stavebního záměru přímo dotčeno (viz § 96a odst. 2 ve spojení s § 96 odst. 3 písm. d) a § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona). Pokud by souhlas některé takové osoby chyběl, byl by vydaný společný souhlas nezákonný. Krajský soud by jej musel zrušit pro tuto vadu.

[17] I v tomto případě by pro rozhodnutí krajského soudu o žalobě neměla žádný význam otázka, zda stěžovatelem napadená opatření obecné povahy jsou v souladu se zákonem či nikoliv. Opět by tedy nebyla splněna podmínka akcesority návrhu. Nakonec již v citovaném usnesení č. j. 4 Ao 7/2021-179 Nejvyšší správní soud uvedl, že akcesorita incidenčního návrhu na zrušení opatření obecné povahy není dána ani za specifické situace, kdy je zjevné, že rozhodnutí o návrhu na zrušení opatření obecné povahy vůbec nemůže jakkoli ovlivnit výsledek řízení o žalobě proti aplikujícímu úkonu správního orgánu, resp. ani právní názor soudu případně vyslovený ve vyhovujícím rozsudku. Tak tomu může být i tehdy, pokud správní soud žalobě proti aplikujícímu úkonu správního orgánu vyhověl ze zcela jiných důvodů, než je tvrzená nezákonnost opatření obecné povahy, přičemž je nepochybné, že rozhodnutí o návrhu na zrušení opatření obecné povahy za dané situace již nemůže jakkoli ovlivnit právní postavení navrhovatele (bod 17).

[18] Lze tedy shrnout, že v této věci nebyla v každém případě splněna podmínka řízení o incidenčním návrhu na zrušení opatření obecné povahy spočívající v tom, že pro rozhodnutí o žalobě je potřebné rozhodnutí o návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Krajský soud tedy správně návrh odmítl.

IV.

Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 soudního řádu správního zamítl.

[20] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 5 ve spojení s § 120 soudního řádu správního. Odpůrci měli ve věci úspěch, náleželo by jim tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložili. Odpůrcům však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto jim soud jejich náhradu nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že zdejší soud v posuzované věci osobě

pokračování

zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu